

A fost odată un rege și o regină, și tare mai erau amărăți amândoi că n-aveau copii. Și atât de amărăți erau, cât nu se poate spune în cuvinte. Făcură ei tot ce le-a stat în putință: jurăminte, pelerinaje, fel de fel de rugăciuni, încercă totuși, dar nimic nu le ajută. Dar vezi că tot e bine să încerci! Și într-un sfârșit, regina rămase grea, și aduse pe lume o fată. Făcură ei un botez, cum nu se poate mai frumos, și micii prințese îi dădură ca nașă pe toate zânele câte le putuseră afla în cuprinsul țării. (Și ce crezi: găsiseră șapte!) Pasămite, le poftiseră pentru ca fiecare din ele să-i menească numai bine, cum era obiceiul zânelor în acele vremuri, și în chipul asta prințesa să dobândească cele mai alese însușiri.

După ce se sfârși botezul, toată lumea se întoarse la palatul crăiesc, unde se dădea un mare praznic în cinstea zânelor. În dreptul fiecărei zâne fusese rânduit câte un teler neînchipuit de frumos și un sipețel de aur, în care se găseau o lingură, o furculiță și un cuțit, toate din aurul cel mai curat și împodobite cu diamante și rubine.

Se așezară oaspeții la masă și ce crezi: chiar în momentul acela văzură intrând o zână bătrână, care nu fusese poftită la praznic! Și nici nu-i de mirare, că trecuseră mai bine de cincizeci de ani de când nu mai ieșise în lume din foișorul ei singuratic și oamenii o crezuseră ori pierită de pe lumea asta, ori sub povara unei vrăji.

Regele porunci să se aducă degrabă un tacâm pentru noul oaspete, dar slujitorii nu mai avură de unde să-i aducă unul de aur, că nu se făcuseră decât șapte, pentru cele șapte zâne.

Dacă văzu asta, zâna cea bătrână crezu că cei de la curte o disprețuiau și începu a bolborosi printre dinți tot soiul de amenințări. Dar tot fu un noroc, că una dintre zâne, care se găsea pe lângă ea, o auzi ce tot îngână și se gândi că-i pornită pe rău și că s-ar putea să-i cășuneze vreun neajuns prințesei. De aceea, de îndată ce se sculară de la masă, zâna merse de se ascunse pe după o perdea, cu gândul să vorbească ultima. Că în alt chip n-ar fi avut cum să mai îndrepte răul pe care l-ar fi făcut băbușca.

În ăst timp, zânele și începuseră să-i menească prințesei. Cea mai tânără dintre ele îi ură să fie cea mai frumoasă fată de pe lume, următoarea – să fie cea mai deșteaptă, a treia – să aibă o grație desăvârșită în tot ce va face, a patra – să dănțuiască cu măiestrie, a cincea – să cânte ca o privighetoare și a șasea îi meni să cânte fără niciun cusur la orice fel de instrument.

Vezi însă că-i veni și rândul bătrânei să-i menească și bălângănindu-și capul – mai mult de ciudă decât de bătrânețe – se porni să spună că prințesa se va înțepa la un deget cu un fus și că din asta o să i se tragă moartea.

Vorbele babei căzură ca un trăsnet și înspăimântară pe toată lumea. Și nu fu nici-meni care să nu fie copleșit de tristețe. Și plângeau oamenii că te apuca mila... Dar chiar în clipa aceea, ieși zâna cea tânără de după perdea și zise cu o voce de răsună sala tronului:

– Tu, rege, și tu, regină, potoliți-vă frământul inimii, că fiicei voastre n-o să-i fie dat să moară din astă pricină! Dreptu-i că n-am destulă putere să desfac întru totul ceea ce i-a menit zâna cea bătrână, dar o ușurare a răului îmi stă în putință să aduc, așa că prințesa se va înțepa la un deget c-un fus, dar în loc să moară, va cădea doar într-un somn adânc, care va dura o sută de ani... Și când s-o împlini sorocul, un fecior de crai va veni s-o trezească din somnul cel lung.

Regele cercă să înlăture nenorocirea pe care o vestise bătrâna și drept aceea, dădu poruncă să se arate într-un hrisov că tuturora le era oprit sub pedeapsă cu moartea să mai toarcă cu fusul sau să țină vreun fus pe acasă.

Trecu vremea și după vreo cincisprezece sau șaisprezece ani se întâmplă ca regele și regina să se ducă la una din casele lor de petrecere și să stea mai mult timp acolo. Și, într-o bună zi, cum rămăsese singură-singurică, domnița porni să alerge prin tot castelul... Luă ea la rând cameră cu cameră, până ce ajunse în vârful unui foișor. Și într-o firidă a foișorului ăstuia, domnița dădu peste o biată bătrână, uitată de vreme, care torcea dintr-un caier. Nu vă fie cu mirare, dar bătrânica nu auzise de porunca regelui că nu e îngăduit să se mai toarcă cu fusul.

– Ce faci acolo, mătușico? întrebă prințesa.

– Iaca torc, copila mea dragă, îi răspunse bătrâna, căreia nici prin gând nu-i dădea că vorbește cu o față așa de aleasă.

– Vai, cât de frumos e! adăugă domnița, încântată. Da' ia-mi spune: cum faci de se învârtește așa?!... N-ai vrea să-mi dai și mie să-ncerc? Ia să văd, poate c-oi izbuti și eu tot atât de bine ca și matale!...

Acu', pentru că zânele hotărâseră așa, dar și pentru că era iute de felul ei și cam zăbăucă, nici nu apucă bine să ia fusul în mână, că se și înțepă la un deget și căzu jos fără simțire.

Dacă văzu asta, bătrânica se înpăimântă grozav și începu să strige după ajutor. Și ajutor îi veni din toate părțile. Se strânsă slujitorii buluc în jurul prințesei, o

stropiră cu apă pe față, o desfăcură la rochie, o bătură peste palme, îi frecară tâmpile cu tot soiul de esențe, dar totul fu zadarnic, căci nimeni nu putu s-o readucă la viață.

Atras de larma care domnea în castel, regele alergă până sus, în foișor, și văzându-și fiica zăcând fără simțire, își aduse aminte de prezicerea zânelor. Și în sinea lui socoti că lucrul ăsta tot trebuia să se întâmple odată și odată, de vreme ce așa prorociseră zânele.

Porunci atunci regele ca prințesa să fie dusă într-o încăpere anume, frumoasă cum nu mai era alta în tot palatul. Și slujitorii făcură întocmai și o așezară pe un pat cu broderii de aur și de argint, ca să-și doarmă somnul cel lung.

Atât era de frumoasă domnița, că s-ar fi spus că-i un înger. Și nu-i de mirare, căci leșinul nu-i atinsese culorile vii de pe față: obrajii îi avea la fel de rumeni, ca și mai înainte, iar gura-i părea de mărgean. Doar ochii și-i ținea închși... Și după cum răsufla încetișor, încetișor, puteai să-ți dai seama că nu-i moartă.

Regele dădu poruncă să nu-i tulbure nimeni somnul și să fie lăsată să doarmă până i s-o împlini sorocul și o să se trezească din nou.

Și se întâmplă ca zâna cea bună, care-i scăpase viața ursindu-i să doarmă o sută de ani, să fie tocmai la douăsprezece mii de leghe depărtare de palatul crăiesc, în regatul Mataquin, când se abătu nenorocirea asupra domniței. Și vezi că zâna fu vestită pe dată de către un pitic, mai pitic ca toți piticii, care era încălțat cu cizme de șapte poște. (Acu', știți și dumneavoastră singuri că botinele astea năzdrăvane fac șapte poște dintr-o călcătură!...) Cum auzi tărășenia, zâna și plecă la drum și ce crezi: după un ceas numai, intră pe poarta palatului, într-o caleașcă de foc, trasă de doi balauri înaripați.

Regele îi ieși în întâmpinare și-i dădu mâna, ajutându-i să coboare din caleașcă. Zâna nu găsi niciun cusur la toate câte făcuse regele până atunci, dar, cum era foarte prevăzătoare, se gândi și la clipa când s-o deștepta prințesa. Și ca nu cumva fata să se simtă prost, când s-o vedea singură-singurică, în tot palatul ăsta uitat de vreme, iată ce-i dădu zânei în gând să facă:

Atinse cu nuielușa ei fermecată toată suflarea ce se afla în castel (în afară de rege și de regină): guvernante, domnișoare de onoare, cameriste, gentilomi, ofițeri, majordomi, bucătari, ajutori de bucătari, copii de casă, ostași din gardă, portari, paji și valeți, și nu întârzie să atingă cu nuielușa toți caii din grajduri și pe îngrijitorii lor, dulăii cei mari din curtea de serviciu și chiar pe mica Pouffe, cățelușa prințesei, care sta tolănită pe pat lângă stăpână-sa.

Îndată ce zâna îi atinse, căzură cu toții într-un somn adânc, din care n-aveau să se mai trezească decât odată cu stăpâna lor.

Pasămite, ea se gândise să-i stea toți în preajmă și să fie gata s-o servească cu orice o pofți, de îndată ce-o avea nevoie...

Și ce crezi: până și frigările care erau pe foc și se îndoiu sub greutatea potârnicilor și a fazanilor adormiră, ba adormi el și focul cel jucăuș!... Și toate astea se petrecură cât ai clipi din ochi. Ei, ei, zânele nu zăbovesc deloc în îndeletnicirile lor, s-o știți dumneavoastră!...

Regele și regina își sărutară fata și, după ce o mai priviră o dată, ieșiră din palat cu inima frântă de durere. Și puseră să se vestească poporanilor că nu le mai era îngăduit să se apropie de castel. Dar vezi că poruncile craiului nici nu-și mai aveau rostul, căci nu trecu niciun sfert de ceas și în jurul castelului și al parcului ce-l înconjura, dintr-o dată se înălțară șiruri de arbori uriași și de pomișori, de tufișuri spinoase, împletite unele într-altele, că nicio jivină și nicio ființă omenească n-ar fi fost în stare să-și facă drum prin desișul ăsta.

Și așa se făcu că de aci încolo, din tot castelul nu mai putea fi zărit decât vârful cel mai de sus al turnurilor crenelate. Și asta doar de te aflai la o mare depărtare. Nimeni nu se îndoi că tot zâna făcuse să se înalțe zidul acesta de nepătruns, pentru ca niciun ochi curios să n-o tulbure pe domniță în tot timpul cât o sta adormită.

Trecură cei o sută de ani și se întâmplă ca feciorul regelui care domnea atunci și care, pasămite, era dintr-o cu totul altă spiță decât prințesa adormită, să pornească la vânătoare tocmai prin acele meleaguri. Și văzând el turnurile care abia se deslușeau pe deasupra aceluia codru des și întunecos, rugă oamenii să-l lămurească ce-i cu ele.

